

Ἡ Πόρτα

Μακαρόνια μακριὰ καὶ εὐέλικτα, σκου-
λίκια τοῦ τάφου ἄφηνα νὰ γλιστροῦν
στὰ σώματά τους, καὶ τὰ μάζευα, φέρ-
νοντας ξανὰ τὰ χέρια μου οὐρανὸ ἀ-
πὸ πάνω τους, ἐνῶ ἐκεῖνοι κάμνανε ἔ-
ρωτα στὸ δάπεδο καὶ στὸ τραπέζι τῆς
κουζίνας.

Τὸν ἔλεγαν θεόδωρο κι αὐτή, ν' ἀνοί-
ξει ἡ γῆ καὶ νὰ τὴν καταπιεῖ - για-
τὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπούσα.

Οἱ νυχτερινές φωνές

Διότι τώρα ὁ ἰδρώτας εἶναι στεγνός. Ἄλατα μόνον εἶναι στὸ μέτωπό
μου κρουσταλιασμένα μὲ οχισιμάδες λιγάκι σκοτεινές καὶ ἐπιφάνειες σ'
ὄλο τὸ φῶς ποὺ τὶς περικύνει, δίκηο μεσημέρι, κατάπλωρα τοῦ ἡλίου,
δίεμου νὰ σοῦ δίδω φῶς.

Μὰ ἐσὺ ποῦ τὴν εἶδες στὸ δρόμο μου τὴν καταπράσινη ἔκταση; Γιατὶ
ἐγὼ ψάχνοντας στὰ φυλλώματα ποὺ δένουν στὰ πλάγια τῆς ὁδοῦ μόνον
σπηλιές εἶδα μικρὲς ἴσα ἴσα γιὰ ξεκούραση τοῦ λεφτοῦ κι ὕστερα πάλι
γιά σου, φεύγω.

Ἐχθὲς γινήκανε ὄλοι οἱ λόφοι ἠφαίστεια. Πῶς νὰ τὸ πιστέψω; Ὅπου
ν' ἀκουμπήσω τὸ χέρι μου λάβα κοκκινωπὴ ἀχνίζουσα διαφορισμένη. Τε-
λείωνε πιά τὸ ἀπόψε. Δίπλα στὰ δειλινά μου κατοικοῦνε ἡμέρες. Κι αὐτὴ
τὴ σκέψη ποὺ δὲν τὴν διαπομπεύω στ' ὀρκίζομαι.

Μόνο ὕστερα ἀπὸ καιρὸ, ὅταν θὰ φτάσης τὴν ὠριμότητα καὶ καλέσης
γιὰ κρίση τὰ γραμμένα μου παραφύλαξε στὴ γωνία τῆς Αἰσχύλου, τὰ
βράδια μετὰ τὰ μεσάνυχτα ποὺ γυρνῶ καὶ βρέχει καὶ χιονίζει καὶ φῶ-
ναξε τρεῖς φορές. Ἀπὸ δῶ, πρόσεξε, ἔλα στὸ φῶς, ἐκεῖ ποὺ πατεῖς ἔχει
λάσπες. Κάμε το αὐτὸ ἂν θές. Ἐχω ἀνάγκη τὶς νυχτερινές φωνές κι
ὅταν μὲ βλέπεις ἔτσι εἶναι γιατί ἔχω καιρὸ νὰ τὶς ἀκούσω. Νὰ τὶς γεν-
νήσω - θέλω νὰ πῶ.